

-kornet faller i jorden och dör, förbliver det allena; men om det dör, bär det mycket frukt.”

Därför dog Han, Guds vetekorn, och hur mycket frukt har Han inte därigenom burit. Enligt Johannes 10:17-18 säger Jesus: ”För den skull älskar Fadern mig, eftersom jag låter mitt liv så att jag må ta det igen ... Jag har erhållit detta bud av min Fader.”

Och under hela sin levnad här kände Han, hur dödens dop låg framför Honom, eftersom målet för hans bana här var döden, ja korsets död. ”Men jag har ett dop att döpas med, och hur trängd är jag tills det har blivit fullbordat.” (Lukas 12:50). Under! Över alla under! Så helt oförklarligt för mänskligt förstånd. Guds Son, Han som skapade allt och som nu bär allt med sin makts ord, den av Gud bestämde Domaren över levande och döda, blev Människans Son, ”korsfäst i svaghet”! Aldrig lyste så som just vid hans död hans gudomliga härlighet fram.

Människans härlighet består i ära som hon får av sina medmänniskor, men Guds Sons härlighet visade sig här i att Han utblottade sig fullständigt, även den ära och härlighet som hörde till himmelen, hans egen sfär och krets. Detta gjorde Kristus, för att Han skulle visa, hur fullkomligt *ett* Han var med Gud Faderns beslut och vilja. Han uttryckte i sin död på korset sin fullkomliga enhet med sin Faders sinne och tankar. ”Fridens råds slag” var mellan de båda, Sakarja 6:13.

Den förste Adam fick erfara att syndens lön var döden. Den siste Adams död åstadkom evigt liv, Guds gåva (Rom 6:23). Och vidare, det var genom *döden* som Guds härlighet såsom Uppståndelsens Gud blev uppenbarad. Lustgården i Eden talade om den eviga gudomens makt, och efter syndaflo den framlyste i regnbågen tecknet på Guds förbund, Guds långmodighet och tålmod mot en syndfull värld. Men Eden och oskuld har jag förlorat, och alla bevis på Guds godhet och barmhärtighet (förebildade i regnbågen) mot mig som syndare kan inte avgöra frågan om synd eller rädda mig från den kommande vreden. Nej, det var döden, Herren Jesu

död, som blev så att säga den välvda portal genom vilken ljuset bröt fram, Guds härlighets ljus i uppståndelsen!

I Johannes 5:28 läser vi om en stund som skall komma, då alla som är i gravarna skall höra Guds Sons röst och gå ut från dem, några till livets uppståndelse och andra till domens uppståndelse. Fruktansvärda tanke! Att uppväckas av Herrens oemotståndliga makt till domens uppståndelse, att höra domens utslag över alla detta livets gärningar! Men åter, hur välsignat, när vi *känner* Gud i hans Sons person. Vi känner Domaren som sitter och dömer på den stora vita tronen. Vi hör Honom säga: ”Sannerligen, sannerligen, säger jag till dig, att den som hör mitt ord, och tror honom som har sänt mig, har evigt liv, och kommer inte i dom, utan har övergått från döden till livet.” (Joh 5:24).

Vi må tacka Gud för den stund som redan är inne, då de döda (nämligen de som lever i kroppen men trots detta är döda, döda i synd och överträdelser) skall höra Guds Sons röst, och de som hör den, de skall leva, (se Joh 5:25). Genom Herren Jesu död blev Satan besegrad, han, som hade döden i sitt våld. Ja, Jesus dog så att han skulle ”befria alla dem, som genom dödsfruktan hela sitt liv igenom var underkastade träl dom.” (Hebr 2:14,15).

Vem kan förstå allt som Jesu död har åstadkommit? Han, den ende Helige, Rättfärdige, gjord till synd för de många orättfärdiga, när Han hängde på Golgatas kors och utropade: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”. När mitt öga vilar på Honom där, hur skulle jag kunna säga: ”Döden är avskyvärd. Jag hatar den.” Hans död, döden såsom endast *Han* kunde framställa den, är sannerligen *dyrbar* och icke endast underbar och värd förundran. ”Du är Guden som gör under” (Ps 77:15). Själv förundras jag när jag tänker på Herrens död, denna öppna bergsskrev, genom vilken uppståndelsens härlighet har brutit fram, härligheten av uppståndelsens Gud! Tron kan sannerligen ropa: ”Men i allt detta mer än övervinner vi genom honom, som har älskat oss.” (Rom 8:37). Såsom den

där är fullständigt skyddad i Klippan som blev slagen, får dödens mörka skugga aldrig mer vila över mig, över mitt samvete eller mina tankar.

Gud har alltid funnit sitt goda behag i sin kärleks Son, och nu genom denne sin Sons död finner Han sitt goda behag även i mig, eftersom jag är i Kristus, avskild för honom. Han har givit mig det liv, i vilket Han nu lever i uppståndelsens härlighet vid Faderns högra sida. Om Han, innan Han stiger upp och kommer hit ned i skyar, skulle kalla mig härifrån, så dör jag. Men orden ”jag dör” betyder endast att jag dör från allt som är dödligt och förgängligt, och borta från kroppen är jag hemma hos Herren för att där tillsammans med Honom själv invänta det ögonblick, då Han *offentligt* skall visa sig som Uppståndelsen och Livet. Min kropp skall då uppstå förhärligad för att möta Honom i luften. Om Han inte kallar mig härifrån, innan Han kommer, skall min själ och min kropp aldrig skiljas åt. Hans livgivande makt, vilken redan har givit liv åt min själ, skall då uppfylla *allt* och befria min kropp från all förgänglighet och dödlighet, utan att den skiljs från min redan levandegjorda själ.

Några talar om sin bortgång, om döden, som om denna period mellan avsommandet och uppståndelsen fortfarande är för en troende vad den var i kung Hiskias tid. Han talar om att gå hädan, in genom dödsrikets portar och att fara ned till dem som bor i förgänglighetens rike (Jes 38). Hur annorlunda är inte allting nu, sedan Frälsaren Jesus Kristus kom, ”vilken har tillintetgjort döden, och fört i ljuset liv och oförgänglighet genom det glada budskapet,” (2 Tim 1:10).

”Allt detta är sant, säger en som sörjer, men idag står vi bredvid en kista.” I denna ligger kroppen av en hängiven Guds tjänare. Han är tagen ifrån oss. Alltid var han full av kärlek till Kristus och alla heliga, och nu har han gått bort! Ja, men vart? Till Herren Jesus. O hur värdig är Han att ha sina heliga, som Han köpt så dyrt, hos sig där Han är, hemma hos sig! Herren Jesus sade till sina sörjande

lärjungar ”Ni har hört, att jag har sagt till Er: Jag går bort och jag skall komma till er. Om Ni älskade mig, skulle Ni glädjas att jag går till Fadern, ... ” (Joh 14:28). Kärleken, den sanna kärleken är osjälvisk. Skulle vi inte glädja oss även under tårar, när vi tänker på det som våra älskade hemgångna nu åtnjuter? Skall vi inte villigt uthärda den bittra saknaden vi känner, när vi tänker på den glädje Gud har, den fröjd Kristus har, i det Han välkomnar till sitt hem den själ som lämnat oss? Vi borde glömma oss själva och vår sorg vid tanken på Kristi glädje och dens glädje, vilken har skilts från oss.

Men det finns även en nitälskan i Guds kärlek. Han längtar efter att våra hjärtan skall erfara och känna det tillräckliga av Kristi kärlek, hur Han lugnar och tillfredsställer hjärtat under sorg och ångest här i dödsskuggans dal. Ja, Han vill i denna sin kärleks nitälskan, att jag i min sorg skall tänka på Honom, som har trolovat mig med sig, och på hans glädje över den Han har tagit till sig. Han vill lära min ande att redan nu leva i det område, där Han själv är medelpunkten.

Någon frågade: ”Vad kan du säga mig om hur de avsomnade har det nu?”. Jag kan endast svara genom en annan fråga. ”Hur mycket känner du av Kristus och hans fängslande kärlek och saligheten av Herrens närhet här?” Om ditt hjärta är upptaget med dig själv och dina jordiska intressen, finner du inte mera glädje och tillfredsställelse i Kristus än i allt annat. Inte heller åtnjuter eller förstår du det, vilket de åtnjuta, som är borta från kroppen och hemma hos Herren. Djupt älskade du den vän som nu har tagits hem till Herren. Låt då tanken på vad han har vunnit överväga bitterheten av din sorg. Om en kort liten tid kommer Herren själv åter, ja ”Ty ännu en väldigt liten tid, innan han som kommer ska komma, och skall inte dröja” (Hebr 10:37). Om Han kommer idag, då förvandlas våra kroppar, och vi far tillsammans upp i luften för att möta vår Herre Jesus. Kommer vi att känna igen Honom, fastän vi aldrig har sett Honom på jorden? Ja, det är säkert. Hur väl känner Han inte till var och en i skarorna

som omringar Honom, och även de skall känna igen varandra.

Otron i många sinnen har framkallat den felaktiga tanken att eftersom jordiska släktförhållanden upphör i himmelen, skall vi inte där känna igen varandra, och att våra gemensamma intressen i Kristus och vår inbördes kärlek är något som upphört. Men så är det inte, för trots att de naturliga släktskapsbanden inte längre existerar, förbliver dock för evigt all den kärlek och uppskattning i Kristus jag hade för dem på jorden. Om aposteln Paulus när han var här på jorden hade några jordiska band eller länkar av förening med de troende i Tessalonika, upphörde dessa, men inte hans kärlek för dem eller deras kärlek till honom. Denna kärlek, vilken blev danad när de vistades här på jorden. Dessa älskade tessaloniker, hans glädje och krona, kommer att omringa honom i härligheten. ”Ty vad är vårt hopp, eller glädje, eller stolthets krona? Är inte Ni också det inför vår Herre Jesus vid hans ankomst?” (1 Tess 2:19).

Visserligen är döden något fruktansvärt, men även underbar och Kristus är större. Han gör att nattens mörker blir ljus och det bittra blir sött. Vi borde bättre förstå vad det är för Herrens hjärta, när han tar emot den ena efter den andra av sina älskade som skiljs från oss. Dyrbar, ja, ”dyrt aktad i Herrens ögon är hans frommas död.”

”Ty både om vi skulle leva, är det för Herren vi lever, och om vi skulle dö, är det för Herren vi dör, då, både om vi skulle leva, och om vi skulle dö, är vi Herrens. Ty för detta har Kristus dött och blivit levande, så att han kunde härska över både döda och levande.” (Rom 14:8-9).

G.V. Wigram

”ALLT ÄR EDERT”

”Allt är edert. Vare sig ... värld eller liv eller död ... och Ni är Kristi och Kristus är Guds.”

1 Kor 3:22, 23.

FÖR en kort tid sedan under ett samtal angående de avsomnade, sade en vän följande: ”Döden är fruktansvärd. Jag hatar den.” Från mitt hjärtas innersta svarade jag: ”Var eller vad skulle jag väl vara, om inte döden,” som du hatar, hade funnits? **Döden är min** i dess högsta bemärkelse, icke endast som det står: ”det är människornas lott att en gång dö” Heb 9:27. Kanske måste jag dö, dock kan jag säga att **döden** i dess högsta bemärkelse **är min**, eftersom själva döden har i Guds händer och genom det gudomliga sätt, på vilket Han har använt den, blivit min berömmelse och sång.

När vi talar om detta ämne, var skall vi då börja, om inte med vår välsignade Herre Jesu död.

Herrens död (1 Kor 11:26).

Guds Sons död (Rom 5:10).

Livets Upphovsmans död (Apg 3:15).

Dessa titlar för oss in i den stora sanningen om uppståndelsen och om döden. Herren Jesus sade: ”Jag är uppståndelsen och livet.” Men Han kunde inte vara Uppståndelsen utan att först ha genomgått döden. Inte heller hade Han enligt Guds vilja blivit Uppståndelsen och livet, den siste Adam och den livgivande Anden, om Han inte först hade dött, (se 1 Kor 15). ”Om inte vete

Skriv etter bok lista!

KRISTEN LITTERATUR

Langdhopparegången 4, 418 39 Göteborg, Sverige

epost: kristenlitt@aol.com

www.chaptertwobooks.org.uk

Distributör: Chapter Two, London, England

(How the Lost Sheep was Found, Swedish)

© 2006